

Příloha č. 11

Postřehy spojené se zaváděním profesního rozvoje pedagogů ve škole

Úryvek z přepisu skupinového rozhovoru se zástupci ředitele:

Autorka PIP: Když se s tím začalo, dokážete říct, jak jste vnímali tady tento úkol od pana ředitele?

ZŘ TV: *Já jsem chtěla, ať to tady zazní, protože já, když jsem tento úkol dostala, tak asi kdybych s tím nebyla ztotožněná, tak bychom to nedělali tolik let a opravdu, protože věřím, že pedagogové na sobě musí celý život pracovat, takže já to vnímala pozitivně, já jsem ten bláznivý optimista, jsem pořád nadšená a baví mě ty věci, tak ostatní to se mnou samozřejmě nesdíleli. Ano, už jsme dostali zase nějaký úkol!*

Ještě na začátku jsme to měli nazváno jako „kariérní systém“, takže když jsem za někým přišla, „jakou kariéru jako učitel mám čekat? jako si z nás děláte srandu?“, takže postupem času jsme to přejmenovali místo na kariérní systém – kariérní rozvoj na profesní, takže když už jsme to pojmenovali, po tom roce jsme říkali, „tady jde o váš profesní rozvoj, o to, jak vy se rozvíjíte,“ tak to už bylo pro ně přijatelnější, tady jak říkal pan zástupce pro PV, tehdy pro OV, tak se bránili všichni – „brzdili“ vším možným, na několikrát jsem je musela obcházet, protože jsem měla tenkrát odborný výcvik, na teoretické výuce jo, ale na odborné: „A co jako tam mám psát? A proč to mám dělat? A co třeba? A jakým způsobem? Takže opravdu první rok dva, to stálo za to!

ZŘ PV: *Já k tomu řeknu takhle, to co už tady zaznělo z úst zástupkyně pro TV, tak je jasné, že ona se už v této problematice pohybuje „jako ryba ve vodě“ už čtyři roky, že jo, takže já za sebe musím říct, tak jak to zaznělo, tak vrchní mistři se toho až zase tak neúčastnili, fakt je ten, že to probíhalo v té režii, jak to bylo řečeno, takže já se v této záležitosti učím a můžu říct, že samozřejmě ti moji chlapi – učitelé odborného výcviku, už si na to zvykli za ty roky, určitě úplně jednoduchý jo, a někteří s tím bojují do teďka, a pochopitelně ty reakce, zvláště u těch služebně starších, byly ty, jak jsme se zmínili, že prostě „za celý roky jsme to nepotřebovali, a najednou atd. atd. někdo, něco“, že jo, to je normální, a ono jako obecně u lidí, jakoukoli novinku zavádíte, i když je třeba dobře míněná a je jako tak nějak důležitá pro tu profesi, tak už z principu ti lidi se prostě brání. Nikdy nemůžeme očekávat, že prostě vznikne obrovské nadšení a „jdeme na věc“.*

Autorka PIP: Já na to navážu, ty reakce jsou přirozené, dobře, a co vy jste jim říkali, abyste je přesvědčili, jaké jste měli argumenty?

ZŘ PV: *Já už jsem je na odborném výcviku dostal přesvědčené, takže já předávám slovo tady zástupkyni. Ještěže ji máme. Paní kolegyně, vzpomeňte si, jak jste zapalovala ty neplanoucí. Já jsem ve školním prostředí 45 let a vím, co to je, takže hluboký obdiv.*

ZŘ TV: *Vyhodili mě dveřmi, vlezla jsem oknem, to si vzpomínám, v každém případě, a pořád s dobrou náladou, to také, a samozřejmě jsem se dozvěděla spoustu o tom, co oni mezi tím, jak jsem tam za nimi chodila, co dělají a ví, „co tam mám psát“? Tak třeba napiš tohle, „proč to mám psát“? A já, no třeba proto, aby se o tobě vědělo, „já tohleto ale dělám pořád“. Já jsem říkala, ale neznamená to, že to všichni ví a že se to propojí. Ty teď řekneš, že potřebuješ na konci roku třeba nějaký materiál, vedoucí se na tebe podívá a řekne: „Proč?“*

„No, já ho potřebuji,“ ale on neví, že teď na něčem děláš dlouhodobě a je to nezbytné, abys ten materiál dostal, abys na tom mohl pracovat dál. Takže takhle třeba u odborného výcviku u nás máme kolegu, který si zpracovává už dlouhodobě skripta, je to odborník, a on říká, „vždyť tohle dělám běžně“, tak jsem říkala, že tohle není běžná práce, že zpracováváš skripta, když jsem byla na hospitacích, taky jsem viděla jeho práci, na základě těchto informací třeba byl navržený na pedagoga Olomouckého kraje a byl nominovaný a opravdu se stal pedagogem roku a dostal ocenění.

